

DE SCHELPEMVISSCHER

„DE OUDE STATENBIJBEL”

In het ouderlijk huis stond boven op de studeerkamer, in een hoek, de groote Statenbijbel van overgrootvader: leergebonden, met koperen sloten en scharnieren.

Vol eerbied bekeek ik als jongen den ouden foliant: 't was immers het Boek dat overgrootvader zoo innig had liefgehad; en er zat een brandvlek op, afkomstig uit de dagen van de Afscheiding, toen men de pastorie van den fijnen dominee in brand had gestoken. Ik begreep echter niet goed waarom vader nooit uit dien Bijbel voorlas, maar enkel zoo'n heel gewone gebruikte, één waar de prijs nog in stond, met potlood geschreven in een hoekje van het titelblad. Een Bijbel zonder historie, zonder brandvlek er op, zonder schram.

Maar op een dag drong een groot verdriet de pastorie binnen. Ik weet niet meer wat het was, ik weet enkel, dat wij als kinderen, allen heel stil waren, omdat wij vader en moeder hadden zien huilen. Als kind kon ik geen droefheid zien, dan greep een onweerstaanbare kracht mij aan, die mij naar boven joeg, de studeerkamer op, waar de mooie platen hingen, de ontelbare planken vol boeken je tegenlachten als het ware in hun verscheidenheid van kleur en vorm.

Nu ook weer liep ik de trap op, ik drukte de deur open en schrok. Vader zat aan tafel en vóór hem lag de oude Statenbijbel van overgrootvader, de Bijbel die gedragen was door de gruwelen van den Napoleontischen tijd, de strijdjaren van het réveil, de afscheiding, de zielekamp en nood.

Ik zag den gekerfden lederen band, de koperen sloten en scharnieren, en ik zag ook de brandvlek die op den zijkant zat, de schrammen en scheuren. En daarboven het gebogen hoofd van vader....

Toen begreep ik alles.... van dien Bijbel.

En nu zeg ik: prijs God als je in huis een Bijbel hebt waarop de schrammen en brandvlekken van een voorgeslacht zitten. Zoo'n Bijbel dien je lezen kunt wanneer het harde leven weer een schram over je hart of je ziel trekt.

W. Laatsman

EEN KOSTBARE ERFENIS

Wanneer iemand het museum bezoekt van het Bijbelgenootschap in Stuttgart, zal hij daar een klein versleten boekje vinden, in leer gebonden. Het is een Nieuw Testament met Psalmen, eens de kostbaarste schat van Pastor Oskar Schabert in Riga, een der zeer weinige predikanten, die ontkomen zijn aan het bloedbad der bolsjewisten in 1919. Begin 1936 stierf Pastor Schabert en zond zijn vrouw dat N. Testament met het gevangenisstempel voor in, aan het Württemberger Bijbelgenootschap. Van dit Testament schreef Schabert eens zelf:

Voor twintig jaar kreeg ik de kleine zakuitgave van het N. Testament en Psalmen ten geschenke en sinds dien heb ik het boekje altijd bij mij gedragen. Wat wordt men daarmee vertrouwd, als een gids bij ieder werk en op elken weg. Morgen aan morgen gebruikte ik het bij onze huis-Andacht, en bij ontelbare Bijbelbesprekingen in de gemeente; bij ziek- en sterfbedden mocht ik er onderwijs, troost en medicijn van uitdeelen voor 't eeuwige leven. Tot zoover is er in de geschiedenis van het kleine boekje niets bijzonders. Maar de tijd kwam, dat God mij in een andere klasse van de levensschool bracht. Ik werd verbannen naar Siberië. De Russische keizer zond me in 1915 daarheen, omdat ik mijn Duitsche gemeenteleden en Duit-sche krijgsgevangenen geholpen had. Men mocht slechts zooveel meenemen als men dragen kon. Dat was niet veel, maar het N. Testament bleef natuurlijk in mijn borstzak. Onderweg reeds op de lange reis kon ik mijn lotgenooten daaruit verkwikken, en hoeveel meer nog, zoodra we in Siberië waren aangekomen. Als politieke misdadigers stonden we onder politietoezicht, maar verder waren we aan onszelf overgelaten. Mijn 70 medeverbanningelingen waren in groot gevaar. Ver van het vaderland, zonder werk, verbitterd over het aangedane onrecht, met een knagend heimwee naar het eigen huis, woonden ze in ellendige hutten, bij een koude van 71 gr. C. De winter